Rozmieszczenie i liczebność

Niedźwiedź brunatny zasiedlał dawniej obszar całej Europy. Z początkiem XIX wieku, występowanie tego gatunku na dawnych ziemiach polskich było ograniczone do Karpat, Białowieży, nieistniejącej już Puszczy Łódzkiej i Kielecczyzny (Jakubiec i Buchalczyk 1987).

Po I wojnie światowej niedźwiedzie występowały niemal wyłącznie w Karpatach Wschodnich. W latach 50-tych ub. wieku drapieżnik ten spotykany był wyłącznie Tatrach i Bieszczadach, a jego liczebność szacowano wówczas na zaledwie 10-14 osobników (Buchalczyk 1980). W kolejnych latach obserwowano powolny wzrost liczebności gatunku na terenie polskich Karpat. Aktualnie zasięg niedźwiedzia brunatnego w Polsce ograniczony jest do pasma Karpat, i rozpościera się wzdłuż granicy słowacko-ukraińskiej. Sporadyczne stwierdzenia gatunku pochodzą z Sudetów, gdzie w latach 90-tych odnotowywano obecność pojedynczego migrującego osobnika (Jakubiec 1995). Według szacunków opartych o stwierdzenia gatunku, zasięg niedźwiedzia brunatnego w Polsce obejmuje powierzchnię 5400-6500 km2. Szacowana w oparciu o predyktywny model dostępności siedlisk powierzchnia możliwa do zasiedlenia jest znacznie większa i wynosi ponad 68 700km^2 (w obrębie której obszar o powierzchni ok. 29000km^2 oferuje odpowiednie warunki do rozrodu) (Fernández i in. 2012). Aktualne szacowania liczebności ekspertów wskazują na zaledwie 95 osobników. Wyznacza się 3 główne obszary stałego występowania niedźwiedzia w polskich Karpatach: 1. Bieszczady, Beskid Niski, Beskid Sądecki i Gorce, 2. Tatry, 3. Beskid Śląski i Żywiecki, przy czym ostoje w których potwierdzono stały rozród gatunku to Bieszczady, Tatry i Beskid Żywiecki. Polski zasięg niedźwiedzia brunatnego jest najbardziej na północny- zachód wysuniętą częścią populacji karpackiej (Swenson i in. 2000).